

Flickan & Korpen

- Den Arga Fredsduvan Kurt -

Del 1

Flickan stod vid sitt fönster i köket och tittade ut på de ännu nakna ekarna i backen upp mot stenröset. Flickan suckade där hon stod med händerna i det varma diskvattnet och kände sig lite moloken.

Varför, det visste hon inte.

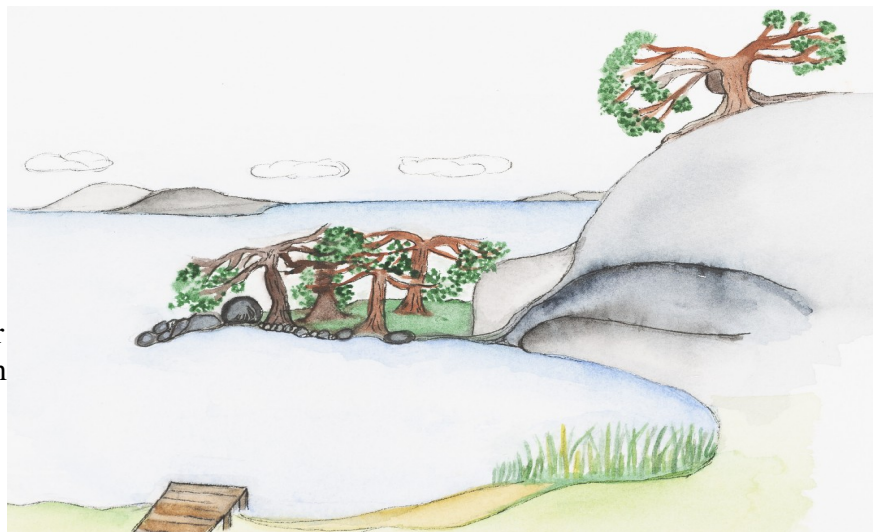
Kanske var det längtan efter våren eller att det kändes som om våren kom så långsamt?

Eller var det.... Flickan slutade tänka, slöt sina ögon och lät känslan i bröstet tala högt till henne:

“Är det kanske att jag inte sätt Korp på ett tag?”

Jo, så var det!

Saknaden efter en vän känns alltid i bröstet, inte i huvudet tänkte Flickan. Korp hade varit på långflygning ut till kobbarna i ytterskärgården och Flickan längtade tills han skulle komma åter och berätta om allt han sätt på resan.

Flickan stod alltid på en pall och diskade, det var liksom härligt tycket hon att stå lite uppifrån och titta ner i diskvattnet och alla bubblorna. När hon stod där och njöt av det varma vattnet runt händerna hörde hon hur någon skrek utifrån trädgården:

“Hjälp, Hjäaaaälp!”

“Jag har fastnat! Jag ska POLISANMÄLA dig!!!!....”

Flickan hoppade ner från pallen i köket och sprang ut på verandan med kökshandduken fladdrandes bakom sig, för att se vem den skrikande rösten tillhörde.

Där i ett av hennes äppelträd hängde den skrikande rösten, som tillhörde... en vit duva.

Duvan
hade kort
subbigt
hår, klippt
i en
militäriskt
fyrkantig
frisyr, hade
fastnat
med sin
resväska i

en gren och blivit hängande upp och ner, fjädrarna stod åt alla håll på ena vingen och Flickan ropade:

“Vänta kära
duva så ska
jag hämta
stegen och
hjälpa dig
ner!”

Sagt och gjort!

Flickan sprang med Hund efter sig till husets ena kortsida, där hängde nämligen den längsta stegen Flickan ägde.

Hon sprang med stegen under armen så fort hon kunde och halade upp den i trädet bredvid den skrikande duvan.

På vägen upp i trädet höll Flickan på att halka ner från stegen för att den hade hängt ute hela vintern och var fuktig. Det kändes som en evighet innan hon var uppe hos den arga duvan.

Uppe i trädkronan, frigjorde Flickan duvan och sa:

“Vad heter du kära duva?”

Duvan svarade ilsket:

“KURT, jag heter Kurt!”

Flickan tittade på Kurt och sa:

“De må vara så att du verkligen heter Kurt men varför hänger du och din väska i mitt träd och varför så arg?”

Kurt så närmast förnärmad ut över att bli påkommen med sin missriktade ilska. Han hade ju i all ärlighet blivit räddad.

Kurt fnös och sade inget till svar utan surade där han nu låg i hennes armar när Flickan klättrade ner från stegen till Hund som stod och väntade.

Flickan tog in Kurt på verandan och lade honom på bordet vid pinnsoffan. Kurt fortsatte att se sur ut och tystnaden blev liksom som ett åskmoln på himmelen, grått och olycksbådande.

Del II

Flickan sade inget, hon tänkte att det var kanske bäst så.

Hon gick in i köket och hämtade sin bästa korg och gjorde i ordningen den med en filt, sen tog hon en vedklabbe och gjorde stickor av för att kunna spjåla Kurts vinge, den som hade fjädrarna åt alla håll. Vingen var lite trasig och behövde hjälp för att läka igen.

Under tiden hade Hund lagt sitt huvud invid Kurt så han inte behövde frysa där han låg på bordet och surade. Kurt tittade bara bort, som han inte såg Hund eller förstod att Hund gav av sin värme för att hjälpa Kurt.

Flickan spjålade Kurts vinge så fint hon kunde. Sen lade hon den tilltufsade duvan i korgen och ställde korgen invid brasan i köket så att det skulle bli varmt.

Kurt sa inget, inte ens tack.

“Konstigt, att han är så arg“, tänkte Flickan.

Kvällen kom och Kurt sov räv, ja såg ut som han sov, men inte då. Han ville bara att det skulle uppfattas som han sov men det gjorde han det! Han var klarvaken och låg och surade i korgen.

Flickan försökte några gånger att börja prata, med Kurt bara tittade åt andra hållet och förblev tyst.

Nu började Flickan känna sig arg, vad var det för fel på Kurt?
Varför var han så otrevlig när han fick hjälp?
Varför ville han verka som han inte hörde vad Flickan sa?

“Nej“, tänkte Flickan, nu får det vara nog!

Hon tog fram sin bästa köksstol och satte sig öga mot öga med Kurt. Flickan satt stilla och Kurt skruvade lite på sig där han låg i korgen. Flickan harklade sig och sa:

“Varför är du så sur, Kurt?”

När de orden var sagda blev Kurt som förbytt. Han flaxade upp ur korgen och skrek med sin pipiga röst:

“Jag är inte SUR!!!! Du är bara en jobbig Flicka och jag behöver inte förklara för dig vad jag känner!!!! Du är bara en knäpp Flicka!!!!”

Kurt skrek så hårt att spjälorna höll på att lossna från vingen på honom!

Sen fortsatte Kurt att skrika med blodsprängda ögon;

“Jag ska polisanmäla dig!”

“HÖR DU VAD JAG SÄGER!”

Flickan höll på att ramla av stolen, så mycket hörde hon vad den arga duvan sa!
Hon tänkte, snabbt.... jag måste skoja lite så kanske Kurt slutar att skrika. Flickan sa lite skrattandes:

“Jo, Kurt, om du skriker så där så kan vi anmäla dig för störande av skogsfriden som myrsloken Bea som alltid ville raka sin underkropp på sommaren för att hon tycket det var härligt.
Men du vet.... En myrsloks rumpa är inte direkt en sommar- dröm inte ens för en blind humla!”

Flickan tycket att det här var ju ett riktigt roligt skämt!
Hon skattade högt, men det var hon ensam om!

Del III

Kurt såg ut som han samlade sig igen antingen för att få en hjärtinfarkt eller att han höll på att förlora sin bäckebotten till tyngdlagen...

“Oklart vilket“, tänkte Flickan!

Kurt andades in igen.. För att denna gång skrika ännu högre, Flickan sprang medan tid fanns, med Hund efter henne, innan nästa salva av skrik och oförrätter skulle komma ur den där lilla elaka fågelns näbb.

Hon lyckades springa ut genom dörren och smälla igen den i sista sekund innan hon hörde Kurts skrikande, som en officer till en värnpliktig, inifrån huset.
- HÖR DU VAD JAG SÄGER? HÖR DU????

Fönstren skallrade av den lilla fågelns vrål.

Flickan tänkte på Korp och att hon behövde hjälp. När hon sprang ner för trädgårdsgången mot båthuset med kinderna våta av tårar. För nu var Flickan både rädd och ledsen, herre min je vad den fågelns kunde skrika.

Del III

Flickan visste inte vad hon skulle göra, hungrig var hon men hem kunde hon inte gå till den där skrikande fågelns. Flickan tittade ner på Hund som stod bredvid och hon suckade tungt.

Det började skymma och dagens värme var som bortblåst nu. Havets ännu kalla vatten drog in över klipporna och dimmorna dansade runt de gamla stjärkar och stänglar som varit förra årets vackraste blomster i Flickans rabatter.

“Vad gör vi nu, Hund?”, Sa Flickan med rödgråtna ögon och kalla händer. Hund tittade på Flickan och sen bort mot båthuset.

De små sprang till båthuset, där hade flickan en överlevnadslåda i båten med godis och en hästfilt för kalla kvällar på havet.

Flickan satte sig i sin lilla träjolle och Hund lade sig på durken i båten och suckade. Flickan blev sittande där en god stund tills hon hörde de välbekanta ljudet av Korps vingar.

Flickan ropade rakt ut i luften:

“Korp är det du? “

“Vi sitter i båthuset!”

Korp kom inflygande från båthuset sjösidan och satte sig på Jollens för.

Han skrattade gott och sa:

“varför sitter du här Flicka och äter godis, det är ju inte sommar än!”

Flickan kunde inte svara, tårarna började sakta strila ner för hennes kinder igen och Hund lade sitt huvud mot hennes ben, där hon satt och såg så uschlig ut.

Korp hoppade fram och satte sig bredvid Flickan, under filten, och höll henne med sin ena vinge. Flickan grät tyst och Korp satt stilla bredvid.

Bara några små snyftningar hördes och Korps oj: ande.

Till slut torkade Flickan sina tårar och berättade om Kurt, hur arg han blivit och att Flickan nu kände sån skuld för att hon skojat men också för att hon sagt till Kurt att han var sur.

Korp tittade uppmärksamt på Flickan när hon berättade om hela den förfärliga historien.

Del VI

När Flickan berättat klart sa Korp:

“Kom Flicka, vi går och pratar med Kurt! Så ser vi vad han har att säga!”

“Han kommer bara skrika igen och polisanmäla oss till Grontarna, Korp, och jag blir så rädd då!”

Grontarna var skogens polisstyrka, de var små troll som var rättvisa och godmodiga. Men Grontarna är en annan historia.....

Korp tittade på Flickan och sa.

“Flicka, det är det som är meningen, att du SKA bli rädd!”

“Va“, sa flickan

“Varför vill man skrämman en annan varelse?”

Korp tittade på Flickan som nu hade tappat ner halva filten på jollens durk och såg ännu räddare ut.

Korp satte sig bredvid flickan igen och började:

“Flicka, alla som skriker gör det för att det är den tryggaste känsla de kan tillgå. De är själva rädda!”

Flickan tittade på Korp som om han tappat en skruv och ring- muttern som borde tillhöra till den tappade skruven....

Korp tog ingen notis om Flickans förvåning utan fortsatte:

“Jo, att skrika och visa ilska är den tryggades känslan som den arga fågeln kan uppbåda. När man är rädd Flicka, så vill man skyla över det, så att det inte syns på utan eller känns i en.”

Korp sa lite snusförnuftigt efter en liten konstpaus:

“Då skriker man!”

Flickan tänkte så det knakade på vad Korp just sagt.

Korp var så inne i sitt lilla utlägg att han bara fortsatte:

“Alla som är rädda, skriker för att de tror att den andra varelsen som de skriker på inte ska se deras smärta och sorg. Då får de makt över situationen, ja som med dig Flicka, du blev ledsen och sprang... Fågeln kunde använda sin ilska för att styra dig och den situationen som när han fastnat i trädet och blivit hjälpbehövande och sårbar.”

Korp fortsatte:

“Ilska är den känsla vi visar utåt när vi känner oss rädda, frustrerade eller sorgsna.

Genom att visa ilska visar den skrikande varelsen;

“jag tycker inte om dig,

“jag vill inte att du ska tycka om mig... och jag bryr mig inte om vad du tycker om mig.... Och jag vill inte veta om du skulle kunna tycka om mig och jag skulle kunna få vara din vän.”

Men fortsatte Korp, så säger den skrikande fågeln, egentligen:

“Jag skulle vilja vara din vän, men jag vågar inte visa min sårbarhet för tänk om du inte tycker om mig då?

Arga varelser vågar inte fråga om DU vill vara en vän, eller om du skulle kunna tycka om den som skriker för att om skrikarna skulle fråga om du skulle tycka om dem och du skulle säga nej- då gör det ont på riktigt i hjärtat!

Utan då skriker Knut i det här fallet, för att han är rädd att visa sin sårbarhet.”

Flickan satt som hon hade hamnat ofrivilligt på en indisk nåldyna i människostorlek. Flickan tog ett djupt andetag och sa:

“Korp, menar du att Kurt skrämmer mig för att han är rädd för att berätta om att han är ledsen för att han är utlämnad till min vingvård och känner sig frustrerad över att behöva vara i behov av någon annan varelse?

Korp började att le. Tittade på Flickan och nickade.

“Men sa Flickan.... Varför då?”

Korp lät sina ögon bli smalare och sa med lite mystisk ton i rösten:
“Vi får fråga Flicka, vi får fråga....”

Flickan småsprang upp för gången med Hund i hälarna och Korp flög graciöst bredvid dem precis under trädkronorna på äppelträden.

Del V

Upppe på trappan så stannade Flickan upp och såg osäker ut.

Korp tittade på flickan och sa:
“Rädslan får aldrig vinna, Flicka!”

De gick in!

Där låg han nu, den sure Kurt i korgen. Det såg ut som han lugnat sig något.

Korp stegade fram och sa:

“Hej Kurt!
Jag heter Korp och Flicka är min bästa vän, jag har hört att hon även är din bästa vän!”

Kurt nonchalerade Korps inviter till samtal. Han tittade bort och fortsatte att sura.

Korp suckade lite teatraliskt och gjorde något ganska oväntat, han böjde sig fram och plockar bort alla spjälor på Kurts arm.
Kurt utbröt:

“Vad gör du? Den där vingen är ju skadad och jag behöver de där spjälorna för att läka.....”

Korp fortsatte lugnt att ta bort varenda en innan han svarar:

“Jo, du förstår, Kurt!

Jag tycker inte att man belöna dåligt uppförande!

Eller ge till någon som betar sig illa, de har liksom inte förtjänat det!”

Kurt försökte igen med att bemöta Korp med tystnad. Den här gången gick det inte, Korp tog till orda igen och denna gång med högre och klarare röst.

“Kurt, när man försöker göra en Korp eller en Flicka osäker genom tystnad så kanske det fungerar på Flickan men aldrig på Korpen.”

Korp log lite när han sa detta....

Och fortsatte:

“Jag undrar vad du känner dig så ledsen över?

Som gör att du skriker åt en Flicka,

som min fina vän, fast hon är god mot dig?

Varför gör det så ont i DIG så att du använder en härskarteknik, ett sätt att bestämma över andra, som att skrika är, för att skrämma min Flicka?”

Kurt, tittar ner i korgen och sa inget.

Korp fortsatte:

“Kurt, vad som än har hänt så går det inte att du använder din ilska till att hålla andra borta, du blir bara mer ensam själv då!”

“Kan du inte berätta?!”

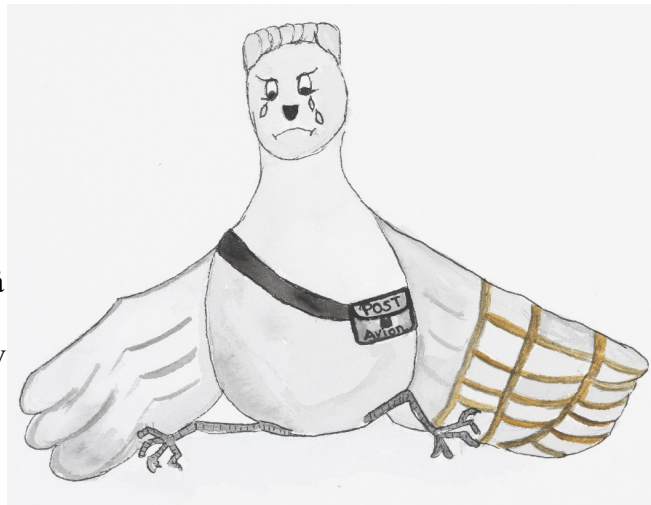
För Flickan och mig kan du lita på, vi stödjer och kommer inte döma dig, vad som en har hänt!”

Kurt såg plötsligen olycklig ut och tittar upp på Korp med sina glansiga ögon.

Kurt harklar sig lite och börjar berätta.

“Jag är den elakaste fredsduva jorden!

Det finns ingen duvan som är så elak som jag, jag skendränker andra duvor och säger att det är på skoj. Jag har ryckt fjädrarna av andra brevduvor så de inte kunna flyga, hånat andra mindre

duvor och skrattat elakt åt dem.... Så jag kan visa mig duktig genom att flyga om dem och ta deras fredsuppdrag.

Jag skrämmer andra för att jag känner mig stark då... men bara en stund!”

Kurt tystnade, Flickan lade en hand för sin egen mun och började stilla gråta... över Kurts elakheter och hans ensamhet.

Korp tog inte blicken från Kurt utan sa:
“Varför blev det så här, Kurt?”

Kurt svarar:

“Där jag växte upp fanns det en elak duva som skrek och förstörde för oss andra, jag tycket jätte illa om honom!

Han fick oss andra att vara elaka mot de yngre duvorna.

Jag var rädd för honom..... Så jag gjorde andra duvor illa för att jag var rädd att han skulle göra mig illa. Så nu... är jag precis som honom!!”

Kurt sjönk ihop på bordet. Alla satt tysta en stund.

Korp tog till orda:

“Kurt det är det social arvet vi bär med oss!

När vi är små och blir utsatta för elaka äldre individer så har vi inget val än att göra som de säger och sen när vi blir större gör vi ofta de samma som de elaka för att vi inte vet något annat!

Sen när vi själva känner känslor som sårbarhet eller osäkerhet vet vi inte hur vi ska be om hjälp eller hur vi ska våga vara “svaga“. “

Korp fortsatte:

“Det blir så för att i livet har vi inte fått andra känslomässiga verktyg att hantera våra känslor än det som den som skrek och skrämde oss, visade.

Sorg, rädsla och frustration är de känslor som gör att ilska finns!
Vi måste bara lära oss att ilskan är bara ett annat uttryck för vår egen sorg och vår egen rädsla för att vi ska bli lämnade!”

Men Kurt... fortsatte Korp:

“Det var ju inte tillåtet när du var liten fågel att säga att du var rädd och då blir det fel. När vi inte får uttrycka den riktiga känslan som vi känner.... “

Korp fortsatte:

“Din översittare var också rädd, han vågade inte heller visa sorg, frustration och rädsla. Det var därför han gav sig på er....

Ditt beteende är inte ok, men förståeligt.

Kurt grät tyst!

Flickan också, Hund hade gått och lagt sig i sin korg och var helt stilla.

Korp fortsatte:

“När jag hör någon skrika som du Kurt undrar jag alltid varför den som skriker känner så mycket sorg? ’

För bakom varje ilsken varelse finns bara sorg, rädsla och frustration....

“Kurt, han som var elak mot dig hade inte rätt att vara det!”

“Du behöver inte fortsätta att vara det heller. För vet du Kurt, Flickan och jag är dina vänner. Hund också!

Vi hjälper dig med din brutna vinge och din lika stukade själ.”

Vi lämnar inte dig, och kommer aldrig förakta eller se ner på dig och att du är som oss andra, sårbar!”

Kurt, hasade sig över bordskivan till där Flickan satt. Han mötte hennes blick och sa:

“Förlåt mig, kära Flicka att jag skrämde dig, jag skrämde dig för att jag var rädd. Jag var elak för att jag vågade inte visa min sårbarhet och att jag behövde din hjälp!

Tackade gjorde jag inte för jag trodde att det skulle göra mig utsatt som med den elaka stor-duvan, precis som du skulle vara som den elaka duvan jag mötte en gång, men det är du inte.”

Flickan tog Kurts hela vinge i sin hand, klappade den stilla och sa:

“Vet du Kurt, jag fattar att du skrek för att du var rädd! Jag kommer aldrig mer gå på det tricket igen och själv bli rädd. Nästa gång du skriker så tänker jag ta det med ro och förstå att du känner sorg och ensamhet.”

De tre, nu vänner, skattade lite åt det som sagts och skrikits. Flickan spjälade Kurts vinge igen och alla åt rabarber soppa med mandelbiskvier.

Del VI

Korp satt vid köksbordet och tittade på Flickan när hon lade in mer ved i braskaminen.

Flickan frågade Korp:

“Vill du stanna hos oss i natt?”

Korp sa:

“Klart jag vill, jag stannar alltid för att du frågar mig, Flicka.
Skogen kan vänta tills imorgon!”

Flickan tittade ned på Kurt som somnat i korgen, han såg fridfull ut med sin spjälade vinge. Flickan tänkte att nu hade den lilla fågeln fått ro i själen.

Flickan lade sig bredvid Korp på köksgolvet på den persiska mattan i blått och gult som Flickan ärvt av sin fina mormor. Flickan sa stilla:

“Korp, aldrig skrämmas av en skrämmare.

“Aldrig acceptera tystnaden som ges av en olycks- fågel!
Vit eller i annan kulör!”

Flickan skrattade lite och hörde hur Korp gjorde det samma i mörkret.

Korps ögon glittrade i brasans sken och han sa:

“Flicka, nu finns det inget längre som kan skrämma dig varken i olycksfåglar eller andra, du vet ju.... Det är deras olycka som burit dem fram till att bli vilka de är, inte dina handlingar...”

Natten lade sig över den lilla stugan, med tiden så läkte Kurts vinge och hans själ lika så.

Kurt öppnade en hjälp- service för fredsduvor!

Kurt valde att återvända ofta till sina vänner och bli den duva av fred som han var menad att bli!

